

А затова ли служихъ толкозъ години? Смили се ти надъ мене! Азъ виждамъ ти имашъ милостиво сърдце. Смили се, опиши моята история и дано ме пожелатъ и изпратятъ въ нѣкой музей. Ако ли пъкъ ме изгорятъ, пепелта ми да занесатъ въ планината и тамъ да я хвърлятъ. Тамъ вѣгърътъ да я разнесе срѣдъ моитѣ братя и сестри — горскитѣ дървета. Тамъ при бистритѣ ручей, при аленитѣ ягоди, при горскитѣ цвѣта, при малкитѣ и весели джуджета, при чуднитѣ самодиви, тамъ на горскитѣ полянки да почивамъ. За тамъ ми купнѣе душата. Тамъ е сега пролѣтъ. Чудни пѣсни огласятъ горитѣ. Чудни танци виятъ самодивитѣ . . .

Завърши историята си стариятъ чинъ и заплака.

Добри се сепна, събуди се... Слънцето весело му се усмихваше... Дълго, дълго три очитѣ си той, за да разбере сънь ли бѣше това, що му разказа чудниятъ чинъ, или бѣше действителностъ!..

И до днесъ Добри се чуди и не може да разбере сънь ли е или истинска история!

(Край)

Александъръ Спасовъ

ЩУРЧЕ СИРАЧЕ

Въ топли вечери, когато
месець виторожко бди
отъ небето си, обсъто
съ едри, огнени звезди —

по брѣга на тазъ рѣчица,
що презъ кѣра синь тече,
съсь цигулка подъ рѣчица
стѣпва босичко шурче.

То, уви, не е облѣчено
ни въ коприна, ни въ злато,
носи вълнено елече
и орѣфано палто.

Вдѣхне жадно цвѣтенъ миризъ,
грѣбъ подпре до стрѣкъ трева,
па потегли лжкъ, засвири,
метнало встрани глава.

Въ звънналата тжжна пѣсенъ
то разправя редъ по редъ,
какъ живѣй животъ невеселъ,
самъ само на тоя свѣтъ.

Ахъ, шурчето е сираче!
Кой ше го прикжта, кой?
Де скръбъта си ше изплаче,
като нѣма нийде свой?

Тазъ цигулка да е жива!
Тя е майка, тя — баща.
Съ нея най-подиръ заспива
на коравата земя.

Надъ рѣчицата тогава,
въ сънения синкавъ здрачъ,
пѣсенъта му отзвѣнява
като тихъ, сподавенъ плачъ.

Христо Огняновъ